

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на годину 4
фор., на по године 2 фор.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 фор., на по год. 3 фор.За све остале земље годишње
20 фран. у вјату, на по године
10 фран. у вјату.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преплата шаље се поштанском
упутницом непосредно админис-
трацији „Глас Црногорац“ на
Цетиње, а како је наручије, г.
Петру Рамадановићу, к. и. аген-
ту у Котор. Доплате се шаљу
уредништву. Рукописи се не вра-
ћају.За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цифа-
ра по 2 новчаника на први пут, а
за сваки даљи пут по 1 новчак.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВЈЕСТИ.

— Њихова Кр. Височанства Књаза
Господар и Књагиња Милена, Књаза
Нашљедник и Књагиња Милица и
Њих. Височанство Књаза Петар по-
вратили су се из Бара на Цетиње.

— На дан рођења Њ. В. аустро-
угарског Цара — Краља Франца Јо-
сифа, 5 августа, било је богослу-
жење у капели аустро угарске лега-
ције. Од стране Двора богослужењу
је присуствовао г. Авдарија Радовић
дворски маршал и нач. миц. унутр.
дјела, а од стране Књажевске Владе
г. Војвода Гавро Вуковић наш ми-
нистар иностр. дјела са својим се-
кретаром г. Илијом Вустићем. По-
слије богослужења г. барон Макно,
аустро угарски министар ревизонт,
са својом госпођом, примали су чо-
ститања. У веч. у стану легације
био је дат велики објед, на који су
били позвати шефови овдашњег ди-
пломатског кора и наши министри
са госпођама. Како за вријеме чести-
тања, тако и за вријеме обједна пред
легијом је свирала папа војева
музика. Легација и парк њен били
су сјајно освијетљени.

†
Нико Ђ. Матановићбивши црногорски министар финансија
5. децембар 1847. † 7. август 1903.

Једва да се навршило пуна два
мјесеца, од кад, због поремећеног
здравља, мораде напустити државну
службу, а већ ото напусти и овај
свијет и подлеже тепикој болести је-
дан од виђенијих црногорских др-
жавника — Нико Ђ. Матановић, бивши
дугогодишњи министар финансија.

Нико Матановић родио се у
Теклићима у угледној и богатој
кући Матановића 5 децембра 1847
г. и већ као дијете од 5 година био
је поведен ради васпитања у Котор
Пошто је ту око три године провео,
блаженопочивши Књаз Данило по-
шаље га ради даљег васпитања и
школовања у Париз, гдје је нај-
прије свршио Лицеј Лувика Вели-
кога, а за тимем војничку Сен-Сир-
ску школу.

Пошто се је из Париза, године
1869, у отаџбину повратио, постао
је адјутант Њ. Кр. Височанства Го-
сподара, у којој је дужности остао
све до при крају 1882 год., кад је
био постављен најприје за управни-
теља министарства финансија, а
доцније и за министра, коју је дуж-
ност и вршио све до 24 маја ове
1903 године, кад је слабошћу и не-
возмошћу принуђен био, да за-
моли Њ. Кр. Височанство, да га од
дужности ослободи.

Још као адјутант, Матановић се
је показао као чврст, поуздан и вје-
ран служитељ свога Господара, те
су му тада још повјераване и равне
друге мисије, које је он увијек часно
и поштено извршавао. Као војник
пак, пратећи свога Узвишенога Го-
сподара, борбо се је јуначки у по-

тоњем рату, не разбирајући за опас-
ност; а на Вучјем Долу одликовао
га је Господар највећим одличјем
за јунаштво — медаљом Милоша
Обилића.

Послије рата био је од стране
Црне Горе одређен за члана коми-
сије за разграничавање Црне Горе
и Турске.

Као министар финансија пок.
Матановић је чувао државну имао-
вину као највећу светињу. Његов
је принцип био: не уопштати се у
несмишљена и вратоломна подухећа,
не кројити неосстварљива плавова,
не ићи напријед лагано, без скокова,
без наглања, али стално према сво-
јој моћи и снази.

Као Државни Савјетник био је
увијек поборник правде и истине, и
ништа га с тога пута није могло
ни за тренутак скренути.

Уљудност у опхођењу, искрен-
ост, љубавност и предузетљивост,
— то су биле његове особине као
човјека, а гордост и сујета — нијесу
код њега имале мјеста. Никад се
није гурao да се истакне на повр-
шину — скромност му је била један
од најљепших украса. Часове изван
дужности најрадије проводио је у
кругу своје породице, а његов по-
родични живот, као сна, мужа и
оца, могао је служити за углед.

Пок. Нико Матановић, умрући,
могао је слободно и с чистом са-
вјешћу погледати прошлости у очи,
у потпуном увјерењу, да је и као
човјек у опште, и као Црногорац,
и као вјерни и одани слуга свог
Узвишеног Господара, и као држав-
ник своје дужности испунио.

Течајем његове кратке, али ве-
ома топло болести, Њ. Кр. Височан-
ство Господар са члановима Узви-
шене Владачке Породице, по не-
колико пута и дневно и ноћно на-
вјештавали су болесника, а гомиле
његовијех поштовалаца и пријатеља
долазиле су, да се навјештавају ка-
ко се болест развија, све док јој бо-
лесник не подлеже 7. о. м. у 8½
сати из јутра, послје 17 дана те-
шког боловања и то 12 дана у Бо-
кешком Приморју, куда је био оти-
шао ради поправке здравља, а 5
дана на Цетињу.

Црна Гора губи у Нику Мата-
новићу једног од врлих и ријетких
својих синова и искусних државника,
чији би јој савјети увијек били дра-
гоцијени и добродошли.

Јуче, 8. о. м., у 7 сати из јутра
био је спровод. Четврт сата прије,
био је спровод оглашен великим
звоном са „табје“ и звоњима са оста-
лијех цетињских цркава. У то вр-
јеме Њихова Краљевска Височанства
Књаза Господар, Књагиња Милена,
Књаза Нашљедник и Њ. В. Књаза
Мирко стигли су, да спроводу уча-
ствују и укажу потоњу поч. ст. за-
служном покојнику. Иностранци за-
ступници, наши министри и висо-
кодостојници, чиновништво свију
класа и мноштво народа, како са
Цетиња, тако и из унутрашњости,
чекали су пред покојниковијем ста-
ном. У 7 сати наијели су мртвачки
сандук с покојниковијем тијелом Њ.
Кр. В. Књаза Господар, Њ. Кр. В.
Књаза Нашљедник и Њ. В. Књаза
Мирко, наши министри и покојника-
ва својта. Одмах пред станом с по-

којником се је опростио данашњи
министар финансија, г. Лазар Ми-
јушковић, овиме говором:

Тужни Збор!

И као човјек, и као својта, и као
пријатељ, и као шљедбеник врлог покој-
ника обавиан сам, да се с њим опростим,
да му пожелајем и кажем пошљедње с
Богом!...

Нека ми је допуштено, да у неко-
лико ријечи изнесем неколико важних та-
чана из живота покојника.

Рођао се 1847 године у Теклићима,
а син је познатог Војводе Бура Мата-
новића.

Године 1856 потао је ради школо-
вања у Париз и ступио у Lycée Louis —
le — Grand.

Године 1866 ушао је као питоман у
St. Cyr, гдје је пребавио три године мар-
љиног труда и учења.

Год. 1869 вратио се у Црну Гору.

С пуно младићског одушевљења и
искреног патриотизма дошао је овако, ста-
ливици све своје силе на олтар Господару
и Отаџбини. По повратку из иностранства
одмах је лавинован за ађутанта Господар-
еву; а за вријеме потоњег рата црногор-
ско турског био је атаман Господару,
гдје се показао као човјек храбар и истра-
јан, као достојан син куће Матановића,
чију скромност не мислим у овој прилици
вриједити, истичући њене заслуге за Го-
сподара и Црну Гору.

Године 1882 Њ. Кр. В. Књаза Госпо-
дар навалио му је указати ријетку част,
поставиши га да рукује Министарством
Финансија, коју је дужност — можемо сло-
бодно рећи — вршио најсавјесније и нај
поштење, што се може замислити.

Рад у његовом министарству носио је
обилске: тачности, уредности, поштења
и највише савјесности. За вријеме свога
министровања слат је по разним државним
мисијама у иностранство, које је свршавао
на Господарево задовољство, а на корист
Отаџбине.

Највишу награду имао је у неогра-
ниченом повјерењу Господареву, а одлико-
ван је највишим орденима, који су му по
заслузи припадали.

Ја морам његову смрт жалити и као
шљедбеник му и с тога још, што би ми
својим дугогодишњим искуством као мини-
стар и као државник својим савјетима и
упутствима могао много и много користити,
за опће добро, за опћи напредак и за на-
предак једно тако важне гране наше др-
жавне организације.

Ријетко је наши човјека који је бао у
сили, који је био у власти, који је толико
повјерења Господарево уживао, а да је то
највише благовољење скромније употреба-
вао. Мислим, да се неће нико наћи, ко би
се на њ пожалити могао, да му је што
криво учињено.

Кoliko је цијењен и љубљен, види
се по овој потоњој пошти која му се ука-
зује, почев од Изјавијег ијеста, па до нај-
скромнијег Црногорца: све је то похи-
тало да га пошљедњи пут пјелива, да га
испрати до вјечне куће и да му пожелајем
пошљедње с Богом.

Као човјек, по којем је био један из-
међу интелигентних и начитаних Црного-
раца; по природи бистар, искрен, поште-
них мисли, бао је пријатан свакоме. Са
старјешинама и друговима опходило се је
достојанствено, а с потчињенима љубазно.
Господар губи у њему искреног са-
јетника, једног од најоданијих поданика,
а Отаџбину једног поштењог службеника.

Својни и својим савременцима био је
један од најомиљених људи, — онп заиста
губе у њему велику потпору, како морал-
ку тако и материјалну.

Ја не могу, није пак умјем, тјешити
до срца увиједну породицу, родбину,
својте и пријатеље: нека ви буде највиша
утјећа, што мисли им покојник оставља по-
слије себе лијепо и поштено лице, свијетло
образ, како код Њ. Кр. В. Књаза Госо-
подара и његова Дома, тако и код сваког
Црногорца.

Драги покојниче, лака ти она земља,
коју си вјерно и поштено служио, нека ти
је вјечна спојна међу нама!

Пошто је говор свршен спровод
се је кренуо овиме редом:

Најприје су ишли ђаци с крстом,
на војничка музика и војничка по-

часна чета; за овиме Њ. Високо-
преосвештенство г. Митрополит са
свештенством и мртвачки сандук;
за сандуком Њ. Кр. Височанство
Господар с Узвишенијем Члановима
Владајућег Дома, покојникова својта,
страни и наши министри и високо-
достојници, чиновништво и остали
народ, који је био загушио сву Ка-
туњску улицу.

Пратња је ишла до циван варо-
ни, а ту су мртвачки сандук поста-
вили на мртвачка кола, како ће га
повести у Теклиће и спустити у
породичку гробницу.

У Спроводу до Теклића, про-
дужили су Њ. В. Књаза Мирко, г.
В. Божко Петровић, г. В. Гавро Ву-
ковић и г. Лазар Мијушковић, по-
којникови сродници и други пошто-
ваоци, тако да су сва цетињска кола
била заузета, а многи су и пјешнице
пошли.

Почасна војничка чета пратила
је покојниково тијело све док су га
у гроб спустили и ту му је потоњу
прописану почаст учинила.

Нока му лака буде славна родна
земља, за коју је он толико радио!

ЦЕТИЊЕ, 9 августа.

Русија према Битољском догађају.

Званични лист руске владе „Пра-
вительствени Вјестник“ саопштио је
телеграме, што их је министар спољ-
них послова, гроф Ламадорф, пово-
дом убиства консула Ростковског у
Битољу управно руском посланику
у Цариграду, Зинovieву, и руском
дипломатском агенту у Софији, Вах-
метјеву. Зинovieву се јавља, да је
Цар приликом убиства консула
Шчербине имао много обзира према
Турској, јер је убица Ибрахим био
Арбанас, коме је племе било устало
против владе. Битољско злочинство
међу тим, много је теже, јер убица
Ростковског турски је жандарм, те с
тога Русија вахтјева и најширу за-
довољштину. Цар одбија сва правна
обећања и тражи, да се убица ег-
земпларао кавни, да се битољски ва-
лија свргне, да се отпусте сви они
војнички и грађански турски чинов-
ници, који су починили каква не-
дјела против Хришћана, да се, нај-
послије, одмах поставе јевропски офи-
цари за жандармерију и полицију,
која ће пазити на савјесно извађање
реформа.

Знајући ипак Русија, да успјеш-
ном провађању реформа не смета са-
мо апатичност Турске, него и аги-
тација македонских комитета, упу-
ћује она другим телеграмом Вахмет-
јеву у Софији, века извјести бугар-
ску владу, како се енергични
притисак Русије на Турку ни од
бугарске владе, ни од македонских
агитатора не смије тумачити као
повод за потстајање револуционар-
не агитације, коју Цар најживље
осуђује. Бугарска влада треба с тога
да одлучно поради, како би се већ
једном тајем смутњама на Балкану
на пут стало.

Обје ове вјесте, ипак енергич-
ним тоном, у којима су захтјеви
тачно означени, показују јасно, ка-
ко је Русија одсудно устала, да с
једне стране увиједном достојан-
ству прибави потпуну задовољшти-
ну, а с друге, да се отпочето дјело
извађања реформа у Старој Србији

ла код Цавата, 20 к. м. далеко од Битоља, међу усташким четима и војском; чете су потиснуте, али пошто се војска измаче, чете поново заузеле тјеснац Цават. Битка код Церце траје још. Војсци је послата помоћ. По турским вијестима појска турска свуда побеђује; чете из дана у дан губе земљиште.

ЦАРИГРАД, 4 августа. — Атеват динамитом извршен је прекјуче у вече против жељезничког влака између Зеленике и Кедрја на линији Скопље—Солун; два су солдата убијена, материјална штета незнатна. Локомотив, који је ишао поћу, да прегледа линију, напаша је уз пут на много динамита; на неким мјестима било је експлозије, један је солдат убијен, четири рањена, а тројице је нестало; динамит је на много мјеста нађен са бугарском биљегом. Вијести о улећу Крушева до сад се званично не потврђују; паљења и грабежи у Битољском вилаету продужавају се. Јавља се, да се је много чета појавило у Битољском вилаету, а вијести да су се чете појавиле и у Једренском вилаету вијесу тачне, — напротив, ту влада доста добар мир.

ПЕТРОГРАД, 4 августа. — Царски пар отпутовао је на маневре у Псков.

ЦАРИГРАД, 4 августа. — Званично се потврђује да Крушево није узето. Изгледа, да Турци нарочито набјегавају крвопролиће, олакшавајући и дајући прилике четима, да могу изаћи из оних мјеста, што су их чете биле заузеле, а турска војска била ошколола. Увјеравају да ни једно друго мјесто није у руке усташа. Готово трећина од 189 батаљона тринаесетог солунског корпуса концентрисана је у Битољском вилаету. Скоро читаво село Живо у Костурском округу усташа су сналили. Турска војска из Костура сиротијелила је друга недјела, причиниши усташима велике штете. Порта увјерава, да потоњијех дана није тамо било никаквијех обвљнијех сукоба.

СОФИЈА, 5 августа. — У меморандуму односно држања Турске, који је упућен на велике силе, набрјају се само факта потавко, а интервенције се не тражи; на протест турског комесара влада је одговорила успокојавајућом наравом. Јучерашња македонска скупштина довијела је револуцију, по којој се усташа има сматрати као бугарски народна ствар.

КОПЕНХАГЕН, 5 августа. — Критски гувернер стигао је овамо.

БИОГРАД, 5 августа. — У недјелу биће велики митинг у прилог Срба у Старој Србији и Македонији.

БУКУРЕШТ, 6 августа. — Књагиња Престолонаследниковица родила је сина, који ће се звати Никола.

БИОГРАД, 6 августа. — Краљ, примајући у Новом Двору официро активне и резервне, изјавио је задовољство, што су примањем Црговоа Сива у круг српске војске сви једним духом заданути. Министар рата, Соларевић, одговорио је, да су сви официри и сви војска заданути истом љубављу према Престолонаследнику, коју и Краљ гаји према њима. Затим је савједио дорућак у дворској бапти. По вијестима из Призрена, појска турска заузела је Љуму, среднште арнаутског покрета, и одвела 200 Арнаута у робство у Приврен. Старјенијех покрета побегле су.

ЦАРИГРАД, 6 августа. — По турским вијестима, устанак је у главном ограничен на три средишта: око Битоља, у Крушеву и Флорини. Да би се избјегао пролијевање крви, воде се преговори с четима, које су ту концентрисане. Код станице Зеленике међу Скопљем и Кедрја

била је битка између чета и војске; губитак са обје стране велик је. По свему изгледа, да усташа хоће да изазову Турке на покољ Хришћана, да би тијем изазвали јевропску интервенцију. Порта је надала наредбе, да се пази, да се осујети тај усташки план. Васеленски цариградски патријарх учинио је обвљне кораке код Порте односно ужаса, што их усташа чине грчком становништву по селима.

БУДИМПЕШТА, 7 августа. — Тесар је стигао овдје, дочекав најодушевљеније.

ЦАРИГРАД, 7 августа. — Увјеравају, да велики дио сеоског битолског становништва, које је на 10 дана ванредено од устапа под изговором, да чекају јевропску интервенцију која је имала бити, почиње да оставља чете и да се враћа и да изјављује покориност. Неколико новјех грабежа и вулума било је у солунском вилаету.

ПСКОВ, 7 августа. — Поводом именована аустријског Тесара, војнички аташе Аустро-Угарске Хохенлое био је поват код Цара на објед у дворском вагону. Цар је навадравио Францу Јозифу.

БИОГРАД, 8 августа. — Званично се јавља, да није истина да је вијест о именовању Књаза Арсена Карађорђевића за главног команданта српске војске наишла на отпор од стране официрског кора.

СОФИЈА, 8 августа. — Вијест о мобилизацији једног дијела војске неоснована је.

ЦАРИГРАД, 8 августа. — Побија се вијест, да ће се прекинути жељезнички саобраћај између Скопља и Солуна, као и да је један жељезнички воз лагумисан. Порта је извијептена, да се вође усташки Борис Сарафов, Савдартски и Чановјев налазе у битолском вилаету.

БИОГРАД, 8 августа. — Краљ са дјецом и Књавом Арсеним вренуће 13 о. м. на пут по унутрашности Србије.

АТИНА, 8 августа. — Рали је саопштио јевропским представницима извијептаје грчкијех консула у Македонији, по којима су школа и црква грчка у Крушеву порушене динамитом, 322 грчке куће спаљене, а много Грка убијено. Рали моли налесјале, да учине крај овим изгредима, од којих Грци страдају више, него други Хришћани и Турци.

ЦАРИГРАД, 9 августа. — У боју код Крушева и послје заузећа овога града војска је плачкала и убијала Бугаре и Грке. У Скопљу је становништво јакно узбуђено; Турци се скупљају по димијама; бојати се покоља Хришћана. Валија је добио наредбу, да мобилизује резерву скопљанског вилаета.

ШКОЛСКИ ОГЛАС.

Предавања у К. Ц. Државној Гимназији на Цетињу почињу идуће 1903—4 шк. године 1. септембра.

Уписивање ученика бива у канцеларији гимназијске Управе 27, 28., 29., 30., 31. августа од 9—12 сати прије подне, а послје подне у исто дане пријамни и поправни испити.

У први разред Гимназије примају се они ученици, којима није мањо од 10 ни више од тринаест година, који су свршили четврти разред основне школе најмање са *врло добријем* успјехом, а да на појединијех предмета немају мању биљешку од *добро*, а који уз то надрже пријамни испит.

Сваки ученик дужан је донијети крштинцу и свједоџбу; без тога се не може ниједан уписати, а тако исто не може се уписати преко другог.

Послје одређеног времена неће се ише црмити.

Сваки нови ученик, који буде примљен, треба да плати четири круне уписнице. Сви лањски пмаду платити 4 круне уписнице и 2 круне за општебене школске ствари.

Цетиње, 1. августа 1903 г.

Управа.

ШКОЛСКА ОБЈАВА.

Предавања у К. Ц. Богословско-Учтељској Школи на Цетињу почињу идуће 1903—4 шк. године 1. септембра.

Ученици уписују се у ову школу 30. и 31. августа од 9—12 сати прије подне. Поправни испити у исто дане послје подне.

Цетиње, 1 августа 1903 г.

Управа.

Службене Објаве.

О Г Л А С.

Јавна продаја непокретности оф. Крета Мићова из Јовановића извршиће се 25 августа. Види оглас у „Глас Црногорца“, Број 6. од год. 1903.

Број 223.

Турицац, 27 јула 1903 год.

Кап. Тијодор Драговић.

Р. 32. Бр. 167 1—1

О Г Л А С.

Јавна продаја непокретности Максима Матова из Јастреба извршиће се 1 септембра. Види оглас у „Глас Црногорца“, Број 6. од год. 1903.

Број 224.

Турицац, 27 јула 1903.

Кап. Тијодор Драговић.

Р. 30. Бр. 168 1—1

О Г Л А С.

Јавна продаја непокретности Николе Лаазрева Драшковића из Грахова, извршиће се дне 15. августа и 15. септембра т. год.

Види оглас у „Глас Црногорца“ од год. 1903. Број 28.

Број 425.

Грахово, 1 августа 1903 год.

Кап. Аким Даковић.

Р. 39. Бр. 169 1—1

О Г Л А С.

Јавна продаја непокретности Петра Милошевича из Јастреба извршиће се дне 30. августа и 30. септембра. Види оглас у додаток к 31 броју „Гласа Црногорца“ од год. 1903.

Турицац, 27. јула 1903 год.

Број 225.

Кап. Тијодор Драговић.

Р. 36. Бр. 170 1—1

О Г Л А С.

Зубер Сулов Оручевић — подгорички емигрант — од прије неколико мјесеци дошао је био у овој вароши и као касап (месар) куповао животињу по племена на причек, замио неким дужице новце и пребјегао опет у Турској.

Услед тога позивају се овим сви дужитељи реченог Оручевића, да најдаље до 1. септембра тек. године поднесу потписаној Управи чисте рачуне свога дужења; колико им и од шта Оручевић дугује, иначе изгубиће право на свако посљедње потраживање.

Подгорица, 31. јула 1903 год.

Број 2106.

Управа Општине вар. Подгорице.

Р. 83. Бр. 171 1—2

Приватне објаве.

О Г Л А С.

Дајемо на знање г. г. путницима, који долазе, или пролазе кроз Никшић, да смо нашу гостионицарску радњу пренијели у кућу г. Синоја Вујовића, која се налази у главој улици на првом мјесту уласка у Никшић (Montenegro) са фирмом:

„Гостионица Дурмитор“

Квартир су чисти и добро уређени; послуга брза и тачна; цијена сасвим умјерена, а храна извршена према захтјеву гостију.

Послуга говори: српски, чешки, талијански и немачки.

Молимо сву господу и разне путнике да нас са својим позјетама удостоје.

Никшић, 5/8 1903.

На служби

Браћа Мемедовићи.

Р. 87. Бр. 75 1—5

Сродницима, пријатељима и познаницима јављам, да ћу у понећелник 11 токућег у 11 сати, у цркви на гробљу, давати годишњи парастос, моме покојном и пигда незаборављеном еипу

професору ЈОВУ КАЛУЂЕРОВИЋУ.

Цетиње, 8 августа 1903.

Марко Калуђеровић.

Р. 37. Бр. 76 1—1

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

У непајерној тузи и жалости, која је нас задесила губитком нашега пигда непрежаљенога брата односно стрица и ђевера

МИЈАТА М. ЂИАНОВИЋА
барјантара,

који се пресели у вјечност на Цетињу 4. овог мјесеца у 58 ој години својега живота, сматрамо за дужност најавити и овјем путем нашу вјелити благодарност свијема онијема, који нам у овој жалости помогаше да лакше сносимо тешке ударце свирјепе смрти.

Особита хвала нек је г. г. докторима, који се својски заузимаху, да покојника отргну прераној му смрти.

Хвала г. г. свештеницима на пратњи с Цетиња, као и онијема, који нашега покојника опојаше. Хвала г. г. наставницима цетињске мушке оев. школе, који са својијема ученицима испраташе покојника из вароши Цетиња. Хвала Цетињском грађанству оба пола, које покојника испрати до Црне Грде.

Хвала браћи и пријатељима: *Деклинанима, Добрланима, Веклићима, Доњокрајцима, Косијерима, Ђиновичима, Боковљанима*, који на челу са својима главарима на дан покојникова погребаша 5. ов. мј. окупише се и нашега покојника оплакаше и до вјечне куће испраташе.

Хвала свакоме, ко год нам је овом приликом било лично или писмено или телеграфично изјавио своје саучешће, те нас тиме блажио у големој нам тузи.

Улићи, 6. августа 1903.

Ожалошћени:

Блажо и Шпиро, браћа покојникова;
Ксенија, снаха; барјактар Бошко и Филип, синови, и остала родбина.

Р. 204. Бр. 77 1—1

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Са тужним срцем и душевним боловима јављам нашим пријатељима и познаницима, да се је наш син одисно брат и синовац

Учитељ

ВЕЛИША МИЛАТОВИЋ

послје многодневног боловања пресели у вјечност, у 23. год. свога живота

И ако смо потресени вјечном тугом, опет за дужност сматрамо од срца благодарити: — г. г. Дру шифу санитета Перазићу, Дворском Дру Матановићу и Дру Радуловићу, који су са својим визитама и хришћанским савјетима олакшавали посљедње дане много ни покојника.

Особита хвала нашој драгој браћи Мајорусовићима и Вражегрмцима, који онако братски ожалаше и за пријеме боловања походнише, нашег покојника. По на особ хвала г. г. свештеницима: Михаиловићу, Дамјановићу и Вујадиновићу, који су чинодјелствозали при посребу.

Вјелита хвала официру Вујодићу са Бурављима, Јовану Зетовићу на посребу

Хвала госп. Милану Михаиловићу учитељу, који се од стране учитеља државних г. г. ром опростио са покојником.

Вражегрмци, 2. августа 1903. г.

Ожалошћени:

отца Зеко, мати Плана, стрица Крето, брата официера Бошко, учитеља Божо Милатовића са родбином.

Р. 150. Бр. 78 1—1